

[Alfred Jensen.]

det vil strande som de to foregående lovforslag på samme område, så vi ikke kommer til at tage stilling til sagen mere, hverken i denne samling eller i næste.

Oluf Pedersen: Det foreliggende lovforslag forekommer mig at være noget af det mest besynderlige, jeg har set her i tinget, særlig i betragtning af tidspunktet. Møderne i disse dage holdes jo nærmest kun, for at vi kan færdiggøre eller få klarhed over allerede foreliggende lovforslag.

Man må sige, at postvæsenet er ivrigt i tjenesten. Det møder snart hvert år med krav om takstforhøjelser. I 1954, altså i forrige samling, kom man med forslag om, at avistaksterne skulle sættes op. Man foreslog, at nummerporto for dagbladene skulle sættes op fra 1,8 øre til 2,2 øre. Folketinget sagde nej. Derefter kommer man nu med forslag om at sætte taksten op ikke til 2,2, men til 3 øre. Jeg vil blive meget overrasket, om folketetinget nu siger ja til de 3 øre, efter at man i fjor sagde nej til de 2,2 øre. For andre blades vedkommende ville man i 1954 tilsvarende sætte nummerporto op fra 4 øre til 4,8 øre. Folketinget sagde nej. Nu kommer så postvæsenet og dets minister med forslag om at sætte porto op ikke til 4,8 øre, men til 6,6 øre.

For anmeldelsesporto foreslog man i 1954 at der skulle ske en stigning fra 15 til 20 øre. Det høje ting sagde nej; det ville ikke gennemføre denne forhøjelse fra 15 til 20 øre. Nu kommer den højtærede minister og foreslår, at man i stedet for at lade anmeldelsesporto stige fra 15 til 20 øre skal lade den stige fra 15 til 30 øre, altså med 100 pct. Jeg synes, det er meget dristigt af postvæsenet, efter at det i fjor fik nej til en stigning, som man anslog til 20 pct., nu at komme med forslag om en stigning, som fra regeringens side er opgjort til 60 pct. Jeg synes ikke, der kan være andre muligheder end et nyt nej.

Så siger man som begrundelse for dette lovforslag: ja, men det er længe siden, at taksterne er steget. Jeg har set lidt på postvæsenets takster og har valgt et ugeblad, et område, som jeg har forholdsvis godt kendskab til. Det ligger således, at går man tilbage til før 18. september 1918, fik postvæsenet 1 øre pr. nummer og 2 øre pr. an-

meldelse, eller 60 øre om året, for at omdele sådanne ugeblade, og jeg går ud fra, at det kunne betale sig, det er der vel ikke tvivl om; postloven har da været gældende i mange år. Så steg porto den 18. september 1918 til 64 øre, altså fra 60 til 64 øre. Dette, at stigningen ikke var større, tyder også på, at taksten må have ligget i nærheden af det, der svarer regning. Den 19. maj 1919 fik man sat porto op til 82,4 øre for hver abonnent. Før 1952, altså indtil vi fik den sidste takstforhøjelse, var man nået op til 1 kr. og 96 øre pr. abonnent; derefter kom stigningen af 7. juli 1952, der medførte, at man kom op på 2 kr. 68 øre for hver abonnent, og det er der, vi ligger nu. Det vil altså sige, at der er sket en stigning, så porto nu er $4\frac{1}{2}$ gang den porto, man forlangte fra postvæsenets side for et tilsvarende ugeblad i 1918. Denne stigning på $4\frac{1}{2}$ gang svarer udmærket til eller er måske lidt mere end den almindelige prisstigning her i landet. Det var imidlertid ikke postvæsenet nok. Ved forslag af 23. november 1954 ville man have en stigning helt op til 329,6 øre, altså $5\frac{1}{2}$ gang taksterne i 1918. Og nu kommer postvæsenet, efter at man har sagt nej til dette, med et nyt forslag, hvorefter der for et sådant ugeblad skal betales postvæsenet 4 kr. 63 øre om året imod 60 øre i 1918, altså op til det 7—8-dobbelte — næsten dobbelt så stor en stigning som den, der ellers er sket.

Det er godt, at ikke alt her i landet er statsdrift, for så ville det ikke se så godt ud; godt mener jeg også det er, at folketetinget kan stå imod og svare nej. Det naturlige ville være at henvise postvæsenet til en tiltrængt rationalisering. Hvis det virkelig er rigtigt, at andre takster er steget forholdsvis mere end avisporto, synes jeg, det tyder på, at postvæsenet har fået endnu større indtægter, end det i og for sig skulle have haft. Nu har jeg som eksempel valgt ugebladene, og jeg ved godt, at ugebladene ikke er kæledægger sådan som dagbladene. Dagbladene har man jo her i tinget altid haft — jeg synes med rette — en vis omsorg for, men jeg synes, at denne omsorg også bør omfatte de politiske tidsskrifter, der dog også har deres værdi.

Jeg vil imidlertid gøre opmærksom på en anden ting. Vi stod i fjor her i folketetinget overfor et forslag om højere statsbane-